

متن پرسش

با سلام خدمت استاد محترم: در یکی از کتاب های شما خواندم که چشمه های نظر به خداوند در قلب است و هرکدام از صفات خوب که در قلب بالفعل شوند چشمی است که به همان صفت الهی نظر خواهد کرد. ولی فراموش کردم این مطلب در کدام یک از کتاب های شما شرح داده شده بود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نمی دانم. اصل سخن مبتنی بر مناجات شعبانیه است در فرازی که می فرماید: «إِلَهِي هَبْ لِي كَمَالَ الْإِنْقِطَاعِ إِلَيْكَ وَ أَنْزِلْ أَبْصَارَ قُلُوبِنَا بِضِيَاءِ نَظَرِهَا إِلَيْكَ حَتَّى تَخْرِقَ أَبْصَارَ الْقُلُوبِ حُجَبَ النُّورِ فَتَصِلَ إِلَى مَعْدِنِ الْعِظْمَةِ وَ تَصِيرَ أَرْوَاحَنَا مُعَلَّقَةً بِعِزِّ قُدْسِكَ» پروردگارا نهایت جدایی از غیر خودت را به من ببخش و چشمهای دلم را با نظر به خودت، روشن فرما تا آن حدّ که چشمهای دل بتواند حجابهای نور را بشکافد، پس متصل گردم به معدن عظمت و در نتیجه روحهای ما آویزان به عزّ قدس تو گردد. ولی نکاتی در این مورد در کتاب «انسان از تنگنای بدن تا فراخنای قرب الهی» در صفحه ی ۱۳۹ و در کتاب «آن گاه که فعالیت های فرهنگی پوچ می شود» صفحه ی ۲۱۲ عرض شده است. موفق باشید